

Inez Corbi

Tuinen van Heligan

De roep van het onbekende

Vertaald uit het Duits door Olga Groenewoud

A.W. Bruna Uitgevers

LEXI

Heligan Gardens, Cornwall, begin mei

Het roodborstje zat op een palmsblad druk aan de resten van een insectenlarve te pikken. Lexi glimlachte. Het wemelde in Heligan van de roodborstjes, maar ze kreeg er nooit genoeg van om naar die kleine vogeltjes te kijken. Soms had ze zelfs het idee dat ze werd vergezeld door haar eigen persoonlijke roodborstje.

Ze stond midden op de lange, licht slingerende hangbrug die hoog boven de oude boomvarens uitkeek over de jungle, de lang uitgerekte vallei vol tropische planten. Onder haar spreidde zich een kleurrijk bloementapijt uit en de lucht was gevuld met meerstemmig vogelgezang.

Ze was vroeg gekomen, zoals vrijwel elke dag, nog voor de officiële openingstijd, zodat ze de tuin even helemaal voor zichzelf had. Goed, niet helemaal voor zichzelf natuurlijk. Afgezien van wat collega's die al in de moestuin of bij de bovenste junglevijver aan het werk waren, wemelde het van de kleine dieren – vogels, eekhoorns, er kwam zelfs net een das voorbijscharrelen. Rond deze tijd van het jaar, begin mei, bloeiden de rododendrons felroze, omringd door bamboe, bananenstruiken en enorme palmbomen die tot hoog in de lucht staken. Het was hier zo geweldig mooi,

en Lexi genoot met volle teugen van alle wonderen der natuur. Elke dag ontdekte ze wel weer iets nieuws. Een kleine zwerm kikkervisjes in een van de vier junglevijvers, een exotische bloem die ze nog nooit eerder had gezien of wat langwerpige varenbladeren die er de vorige dag nog niet waren geweest.

De tuinen van Heligan waren meer dan twee eeuwen oud en al die tijd waren ze voortdurend in ontwikkeling. In de victoriaanse tijd was Heligan een van de beroemdste en mooiste landgoederen van Cornwall geweest, met een groot aantal tuinmannen en medewerkers die het bloeiende landgoed in stand hielden. Maar in de Eerste Wereldoorlog hadden de meeste arbeiders en tuinders in de loopgraven moeten vechten en ze waren niet meer teruggekeerd. Dat was het begin geweest van het verval. Niet lang daarna hadden de eigenaren – de familie Tremayne – Heligan verlaten en de tuin raakte in vergetelheid.

Lexi probeerde zich voor te stellen hoe de tuin er dertig jaar geleden had uitgezien, toen hij uit zijn decennialange slaap was ontwaakt. Destijds had een erfgenaam van de Tremaynes de overwoekerde tuin onder dikke braamstruiken en kreupeelhout gevonden toen hij hier met een vriend aan het wandelen was. Niet lang daarna hadden zij, met hulp van heel veel vrijwilligers, de gigantische taak op zich genomen om dit juweel van tuinarchitectuur nieuw leven in te blazen. Dat was het moment geweest dat de nieuwe naam geboren werd: The Lost Gardens of Heligan. Heerlijk poëtisch.

Lexi was hier nu al iets meer dan twee maanden. De eerste paar dagen als vrijwilliger, maar al snel met een projectcontract. En een paar weken geleden had ze de mooiste denkbare baan aangeboden gekregen: ze moest de grote historische tentoonstelling ter ere van het dertigjarig jubileum van de heropening organiseren. De afgelopen weken

had ze het er druk mee gehad. Ze had veel gewerkt en zich verdiept in de geschiedenis van Heligan en zijn bewoners.

Ze keek op haar horloge. Bijna halftien. Tijd om samen met haar baas de grote borden voor de tentoonstelling te gaan bekijken, die gisteren waren geleverd.

Lexi liep snel de hangbrug over, die onder haar voeten schommelde, en volgde aan de overkant van de vallei het pad naar Steward's House. Aanvankelijk was ze alleen in het bezoekerscafé op de begane grond van de voormalige rentmeesterswoning geweest, voor koffie of om iets te eten. Maar sinds kort was haar relatie met dit huis danig veranderd. Het was dus logisch dat Theo hier met haar had afgesproken.

Theodora Williams, door iedereen Theo genoemd, stond al rokend voor het grote grijze stenen gebouw.

'Ben ik te laat?' vroeg Lexi aan de zwarte vrouw met het modieus gevlochten kapsel.

'Nee, ik was te vroeg,' antwoordde Theo met een scheve grijns. Ze nam nog een laatste trek en doofde de sigaret bij de vuilnisbak. 'Ik zou eigenlijk moeten stoppen, maar je weet hoe het gaat met zulke voornemens.' Ze gooidde de peuk in de vuilnisbak. 'Kom je?'

Het café was nog niet open, twee medewerkers waren bezig servetjes, suikerpotten en melkkannetjes op de tafels te zetten. Lexi volgde haar baas naar de achterkant van het bezoekerscafé, waar Theo een deur opende met ALLEEN VOOR PERSONEEL erop, die toegang gaf tot het trappenhuis. Lexi was hier nog nooit geweest – tot voor kort had ze niet eens geweten dat er in dit gebouw nog andere kantoren en tentoonstellingsruimtes waren. Theo deed een deur open en liet Lexi voorgaan. In het midden van de ruimte die ze betrad stonden een paar tafels tegen elkaar geschoven, waar tien grote, platte pakketten op lagen. De borden.

'Jij hebt ze ook nog niet gezien, hè?' vroeg Lexi.

Theo schudde haar hoofd. ‘Nee, alleen de sjablonen.’ Die hadden ze een paar dagen geleden samen uitgekozen.

‘Het leek me beter ze samen te bekijken.’

De tentoonstelling, die een overzicht zou geven van de geschiedenis van de tuin, stond voor begin volgend jaar op het programma en was onderverdeeld in drie historische fasen: het begin van de tuinen aan het eind van de achttiende eeuw, het tijdperk van de plantenjagers in de negentiende eeuw en de periode rond de Eerste Wereldoorlog. Lexi was bijna klaar met de voorbereidingen voor de eerste fase. Een tijdje geleden had ze in overleg met Theo een paar grote plastic panelen besteld met daarop illustraties van het verleden van Heligan.

‘Pak maar uit,’ spoorde Theo haar aan. ‘Jij bent er tenslotte verantwoordelijk voor.’

Lexi trok de tape van de verpakking los en pakte het bord vast terwijl Theo de verpakking vasthield. Het bord was niet zwaar, alleen een beetje lomp, en Lexi kon het gemakkelijk uit de verpakking halen en rechtop tegen de muur zetten.

Ze herkende de vergrote, geschilderde afbeelding van een man van middelbare leeftijd in een donkere jas en met een witte pruik.

‘Mag ik je voorstellen?’ zei ze tegen Theo. ‘Henry Hawkins Tremayne, stichter van Heligan Gardens.’

‘Aangenaam, Mr Tremayne,’ zei Theo met een knikje. Ze bekeek het portret; Henry keek de toeschouwer plechtig aan. ‘Hij ziet er aardig uit. Serieus, maar wel aardig.’

‘Hij was ook aardig,’ zei Lexi. ‘Heel aardig zelfs. Voor zover ik dat heb kunnen nagaan. Iedereen die over Henry schreef, heeft het altijd weer over zijn vriendelijkheid en zijn filantropie.’

De afgelopen weken was Henry Tremayne haar zo vertrouwd geworden dat ze bijna het gevoel had dat hij een

persoonlijke kennis van haar was en ze noemde hem alleen nog maar bij zijn voornaam.

Een voor een opende ze de andere pakketten en haalde er nog meer borden uit met vergrote foto's. Een plattegrond vervaardigd door de architect van de tuin, Thomas Gray, die rond 1785 was begonnen met de verbouwing van de tuin. Een collage van facturen uit de jaren 1780 tot 1790. Het uitvergrote voorblad van Henry's reisdagboek en enkele korte fragmenten daaruit.

'Het leek mij het beste,' zei Lexi terwijl ze een van de panelen verschoof, 'om te beginnen met de officiële gegevens over Henry en de tuin en dan, misschien in een andere ruimte, de overige inhoud. Je weet wel, het in de boom gekerfde hart en zo.'

Theo had voorgesteld om niet alleen de historische context van de tuin en de mensen erachter te laten zien, maar ook de verhalen achter de geschiedenis, zoals zij dat noemde, om zo het verleden tastbaarder en levendiger te maken. Het was de bedoeling om op onderhoudende wijze inzicht te geven in de minder bekende achtergronden, in de levens van de mensen die in en rond Heligan House hebben gewoond, hun relaties, hun zorgen en avonturen.

Theo knikte. 'Volgens mij kan dit echt goed worden. De meeste mensen zijn dol op dat romantische gedoe.'

Romantisch gedoe. Zelf zou Lexi het wat minder grof hebben uitgedrukt, maar het was wel waar: ze was bij haar onderzoek op gebeurtenissen gestuit die vol drama en romantiek zaten.

Het verhaal van Henry Tremaynes nichtje Damaris bijvoorbeeld, dat in 1785, voordat hij aan de verbouwing van zijn eigen tuin was begonnen, met hem mee was geweest op een wekenlange grand tour langs de fraaiste tuinen van Engeland. Over een schipbreukeling genaamd Julian Harring-

ton, die later als Henry's jachttopziener had gewerkt. En over hoe Damaris en Julian geliefden waren geworden.

Lexi haalde de laatste van de tien displayborden uit de verpakking: een uitvergroete afbeelding van een verweerde, nauwelijks leesbare naam die samen met een vervormd hart in de bast van een van de oude beukenbomen aan de Georgian Ride was gekerfd. Lexi was er rotsvast van overtuigd dat de letters, die slechts gedeeltelijk leesbaar waren, de naam Julian vormden. En ze was er al net zo van overtuigd dat Damaris die naam daar meer dan twee eeuwen geleden in had gekerfd.

Ze zette ook dit bord tegen de muur en stapte een eindje naar achteren om een beter overzicht te hebben.

Theo knikte tevreden. 'Ziet er goed uit.'

Door de twee vensters viel helder ochtendlicht op de witgeschilderde muren, waar de structuur van de oude muur nog onder zichtbaar was.

'Ik heb trouwens nog iets ontdekt,' zei Lexi.

'En dat is?'

'Het gebouw waar we nu zijn, dat was vroeger toch het huis van de rentmeester?'

'Ja, die woonde hier met zijn gezin. Het zou ergens aan het eind van de achttiende of aan het begin van de negentiende eeuw zijn gebouwd. In de loop der jaren is het natuurlijk verbouwd en uitgebreid, met meer kamers en bijgebouwen.' Theo keek haar aan. 'Vertel me niet dat je er meer van weet?'

'Toch wel. Moet je horen, je gelooft het gewoon niet!' Lexi straalde van opwinding. 'Ik wilde eigenlijk alleen kijken of ik iets meer te weten kon komen over Avery Harrington. Je weet wel, de zoon van Julian en Damaris, die kennelijk het land heeft verlaten.'

Een paar dagen geleden had ze bij toeval een brief van Damaris aan haar tante Grace ontdekt, waarin sprake was

van een 'fataal duel' tussen Avery en Perys, de zonen van de twee vrouwen. Lexi had niet kunnen achterhalen hoe dat was afgelopen en of Perys wellicht was vermoord, maar het moest hoe dan ook ernstig zijn geweest, anders zou Avery het land niet zijn ontvlucht.

'Ik ben bang dat ik niet meer over hem te weten ben gekomen,' vervolgde Lexi, 'maar ik heb wat in oude doopregisters rondgesnuffeld. En moet je zien wat ik heb gevonden: Damaris en Julian kregen na Avery nog twee kinderen. Twee meisjes, Lowenna en Florence, gedoopt in 1791 en 1795.' Ze zocht de foto van het uittreksel op haar mobiele telefoon en liet die aan Theo zien, die er zwijgend naar keek.

'En daarbij vond ik en passant ook nog iets anders.' Lexi vergrootte de foto met twee vingers en wees naar een aantekening in het doopregister die er bij de vermelding van Avery's doop niet bij had gestaan: *beroep van de vader*.

Theo's gezichtsuitdrukking toen ze de handgeschreven aantekening bestudeerde was de moeite waard. 'Julian Harrington was de rentmeester van Heligan?'

'Yep.'

'Dat is geweldig! Echt!'

Zoveel enthousiasme had Lexi tot nu toe nog nooit van haar baas ervaren.

'Dat betekent dus dat Damaris en Julian Harrington met hun gezin waarschijnlijk hier in Steward's House hebben gewoond.'

Lexi knikte verheugd. Het gaf een goed gevoel dat haar ontdekking zo werd gewaardeerd, ook al probeerde ze haar triomf niet al te duidelijk te tonen.

Ze aarzelde even, toen waagde ze het erop. 'Het is misschien een stom idee, maar ik zat te denken – denk je dat ik mijn werkplek hiernaartoe zou kunnen verhuizen? Dat ik kan werken op de plek waar Damaris en Julian woonden? Ik weet natuurlijk niet of dat mogelijk is...'

Theo trok verbaasd haar perfect gevormde wenkbrauwen op. ‘Dat is helemaal geen gek idee,’ zei ze langzaam en ze knikte. ‘Ja, dat is eigenlijk een heel goed idee. We zijn bezig met plannen om een aantal computerwerkplekken uit het receptiegebouw te verplaatsen. En zoals je ziet is er hier ook elektriciteit en alles wat je nodig hebt. Alleen de archieven zouden wat verder weg zijn.’ Ze grijnsde. ‘Maar er is wel één klein probleem.’

Natuurlijk. Lexi’s hoop vervloog. Het was ook te mooi om waar te zijn. Waarschijnlijk was de internetverbinding hier extreem gevoelig voor storingen. Of er was waterschade.

‘En dat is?’ vroeg ze, terwijl ze zich voorbereidde op een teleurstelling.

‘Ben je bang voor vleermuizen?’

‘Vleermuizen?’ Lexi lachte opgelucht. Ze was best bang voor sommige dingen, maar niet voor vleermuizen. ‘Zijn er vleermuizen in dit gebouw?’

Theo antwoordde bevestigend. ‘En niet zo weinig ook. Kom mee, ik laat het je zien.’

‘Ben je al opgewonden?’ Cait, met wie Lexi sinds kort een flat deelde in Mevagissey, zette een grote pan met water voor de pasta op het fornuis. Cait was een collega die in het cafetaria van Heligan werkte en met wie Lexi het meteen goed had kunnen vinden.

Lexi zette de laatste boodschappen in de koelkast. ‘Waarom zou ik opgewonden zijn?’

‘Omdat je morgen op reis gaat met een knappe jongen, daarom.’

‘We gaan niet op reis, dit is puur zakelijk.’ Op die ‘knappe jongen’ ging Lexi liever niet in.

Cait stak beide handen op en grijnsde. ‘Tuurlijk. Puur zakelijk. Volgens mij ken ik maar één vrouw die ooit heeft

gezegd dat Ben Pascoe haar op het lijf geschreven was.’

‘Heb ik dat gezegd?’ vroeg Lexi overdreven kalm, hoewel haar hart even sneller begon te kloppen.

Ben was ook een collega van Heligan; hij was verantwoordelijk voor het onderhoud van de buitenruimtes als onderdeel van het tuinontwikkelingsteam. Hij had aangeboden om Lexi naar het Cornwall-archief Kresen Kernow te rijden, dertig mijl verderop. Hij ging zelf op bezoek bij zijn familie die in de buurt woonde. Ze vond Ben leuk, heel leuk, en ze had de indruk dat hij zich ook tot haar aangetrokken voelde. Aan de andere kant was het veel te vroeg voor een nieuwe relatie. Na alles wat haar ex-vriend Rob haar had aangedaan.

‘O ja, dat heb je gezegd.’ Cait begon de post door te nemen die op een stapeltje naast het fornuis lag.

‘Hier is ook iets voor jou.’ Ze overhandigde Lexi een dunne envelop. ‘Poststempel Londen. Uit je vorige leven.’

Haar vorige leven. Nee, daar wilde ze niet meer aan denken. Na haar overhaaste vertrek uit Londen vanwege Rob had ze hier in Cornwall een nieuwe baan gevonden die haar gelukkig maakte en vervulde. Zelfs de gedachte aan hem leek inmiddels meer een verre nachtmerrie die snel verdween zodra ze wakker werd.

Ze pakte de envelop; op het adresveld was een sticker geplakt met haar nieuwe adres. Er was geen afzender. Was de brief van haar ouders? Nee, dat kon niet, die woonden nog steeds op de Malediven, waar ze een duikschool hadden.

Ze opende de brief met een ongemakkelijk gevoel. Er viel een enkel vel uit. Er stonden slechts vier woorden op geschreven in grote, handgeschreven letters: *NOU HEB IK JE!*

Lexi meende te voelen dat haar hart een paar tellen stil bleef staan. Zelfs zonder handtekening herkende ze het handschrift, de letters die eruitzagen alsof ze gedrukt waren: de brief was van Rob.

O, god. O, nee. O, nee, nee, nee! Hij had haar gevonden. Hij was hier!

Ze had het gevoel alsof de muren zich om haar heen slo-ten, alsof haar hart na de aanvankelijke onderbreking nu wild begon te kloppen.

‘Hé, Lexi, wat is er aan de hand? Je ziet zo wit als een doek!’ Cait stond ineens naast haar. ‘Slecht nieuws? Mag ik?’ Ze nam de brief uit Lexi’s hand. ‘Nou heb ik je? Moet dat een slechte grap voorstellen of zo? Vertel me nou niet dat dit van je ex is.’

Lexi dwong zichzelf te knikken, terwijl er maar één enkele gedachte door haar hoofd spookte: ze moest hier weg. Moest weer vluchten, liefst ver weg, een nieuwe verblijf-plaats vinden, een andere baan.

En ze had gedacht dat ze aan die gestoorde gek was ont-snapt, ze had haar sporen zo goed uitgewist en had hem en bijna al haar vroegere contacten wijsgemaakt dat ze bij haar ouders op de Malediven zat. In plaats daarvan was ze naar de meest zuidwestelijke uithoek van Engeland gegaan en had ze – onofficieel althans – een andere naam aangenomen. Lexi Davies, een combinatie van haar doopnaam en haar moe-ders meisjesnaam. Van haar nieuwe vrienden en collega’s wist niemand hiervan. Alleen dat Lexi een ongelukkige lief-de achter de rug had en het had uitgemaakt met haar vriend.

Voor haar inwendige oog speelde zich een scène af.

‘Waar ben je geweest?’ vroeg Rob. ‘Waarom ben je zo laat?’

Ze zag hem pas op het moment dat hij vanuit de scha-duw in de lichtkegel van de straatlantaarn voor haar flat stapte. Hoe lang stond hij haar daar al op te wachten? Ze hadden niets afgesproken – wat deed hij hier op deze late oktoberavond?

‘Aan het werk,’ antwoordde ze op het eerste deel van zijn

vraag. Ze was moe en uitgeput, de dag was vermoeiend geweest en ze wilde alleen nog maar op de bank liggen en nietsdoen. ‘Hallo schat, leuk om je te zien.’

‘Zo lang? Het is al na negenen.’

Wat dacht hij wel niet? Haar eigengereidheid begon de kop op te steken. ‘Ben ik jou verantwoording schuldig?’

‘Inderdaad,’ antwoordde hij. ‘Je hoort bij mij. Ik moet weten met wie je rondhangt.’

‘Ik heb niet rondgehangen. Ik ben wat gaan drinken met een paar collega’s.’

Zijn ogen vernauwden zich. ‘Met wie?’

‘Ben je me nou aan het controleren?’

‘Je was in Soho. Bij Mouse and Sheep.’

‘Hoe weet je dat? Ben je me gevolgd?’

‘Ik weet het gewoon.’ Hij kwam dichterbij staan. ‘En nu wil ik weten met wie je daar was.’

Het had de halve avond gekost voordat hij uiteindelijk had geloofd dat ze inderdaad gewoon met een paar collega’s naar een bar was gegaan voor een afzakkertje na het werk. Daarna was hij vol wroeging geweest, hij had beloofd haar nooit meer te wantrouwen. Het kwam gewoon omdat hij zoveel van haar hield, daarom had hij overdreven gereageerd.

Ze had hem geloofd. Al had ze zich wel afgevraagd hoe hij zo precies wist waar ze was geweest.

Een paar dagen later had ze met behulp van internet een verborgen trackingapp op haar mobiele telefoon gevonden.

‘Blijkbaar weet hij je nieuwe adres niet,’ merkte Cait op, die nu ook de envelop in haar hand had. ‘Anders zou de brief niet naar je zijn doorgestuurd.’

Geleidelijk aan kwam Lexi’s hartslag tot bedaren. Cait

klonk zo rustig dat ook zij weer wat helderder kon denken.

Lexi had pas onlangs online bij de post een verzoek ingediend om haar post door te sturen. Ze had zorgvuldig het privacybeleid bestudeerd, waarin stond dat Royal Mail haar nieuwe adres niet aan onbevoegden zou meedelen. En Rob was niet bevoegd.

Ineens kwam er een andere gedachte bij haar op en ze griste angstig de envelop uit Caits hand: kon het niet zo zijn dat Rob een zender of tracker of een ander apparaat had meegestuurd dat hem zou vertellen waar ze was? Nee, er was niets. En het papier was ook schoon. Hij had haar alleen maar bang willen maken.

Maar hoe zat het met het straatverbod dat ze tegen hem had weten te verkrijgen, was dat al verlopen? Waren die drie maanden echt al voorbij? Het was al moeilijk genoeg geweest om überhaupt een straatverbod te krijgen, en nu viel zelfs die minimale bescherming weg. Betekende dat dat ze nu vaker post van hem zou krijgen?

Ze haalde diep adem, blies de lucht langzaam uit en begon van hoog naar laag terug te tellen, zoals Ben haar ooit had aangeraden toen hij haar uit een paniekaanval had geholpen. Ze stond niet toe dat de angst haar in zijn greep kreeg.

Ze had alles onder controle. Rob wilde haar laten schrikken, maar hij kon niet weten waar ze was. Hij zou haar niet vinden. Ze kon overal ter wereld zijn. Nee, ze liet niet toe dat die klootzak haar leven nog langer zou beheersen.

Ze ging naar de badkamer, waar ze de brief in een heleboel kleine snippertjes scheurde die ze vervolgens in de wc gooide. Daar hoorde hij thuis. In het riool.

Toen ze alles had doorgespoeld, voelde ze zich beter.

2

LEXI

Mevagissey, Cornwall, begin mei

Ze was best opgewonden, dat moest Lexi toegeven. Maar dat kwam natuurlijk omdat ze die dag eindelijk het grote Cornwall-archief in Redruth ging bezoeken, niet omdat Ben haar daarnaartoe zou rijden. Ze stond even stil bij haar eigen woorden. Nee, misschien toch ook wel daarom.

Ja, zeker ook daarom.

Ze controleerde of ze alles in haar rugzak had gestopt – laptop, aantekenboekje, pennen, smartphone en wat proviand. Cait was al vertrokken om de bus te halen; het cafeteria serveerde vanaf halftien ontbijt, dus moest ze uiterlijk om negen uur in Heligan zijn.

Een paar minuten voor de afgesproken tijd ging Lexi naar beneden. Ze wilde niet dat Ben een parkeerplaats moest zoeken, wat in de smalle straatjes van Mevagissey geen pretje was. De huisjes van het kleine vissersdorpje lagen als kleurrijke vogelnestjes rond de smalle, langgerekte baai. Een paar vissersboten dobberden in de binnenhaven, de golven kabbelden zachtjes tegen de havenmuur. De lucht was gevuld met het gekrijs van meeuwen en een vage geur van vis en schaaldieren.

Ze had het echt getroffen. Zodra duidelijk was geworden

dat ze voor langere tijd in Heligan zou blijven werken, was ze op zoek gegaan naar een betaalbaar onderkomen, aangezien de B&B van Millicent en Edwin Woods, waar ze aanvankelijk had gelogeed, geleidelijk aan te duur was geworden. Gelukkig had ze al snel Cait gevonden, die op zoek was naar een huisgenoot. Inmiddels waren Cait en zij goede vriendinnen geworden.

Ze stond nog geen vijf minuten te wachten toen ze een dof gebrom haar kant op hoorde komen. Ze keek op. Nee, het was iemand op een motorfiets.

Iemand in een zwartleren uitrusting, die de motor naast Lexi aan de kant van de weg stopte en zijn helm afzette. Lexi's mond viel open toen Bens hoofd eronder vandaan kwam. Hij haalde een hand door zijn korte, donkere haar, dat meteen overeind ging staan.

‘Goedemorgen,’ zei hij. ‘Klaar voor een ritje?’

‘O,’ zei Lexi een beetje sullig. ‘Ik dacht dat je met de auto kwam...’

‘Ik heb geen auto. Alleen mijn vriend hier.’ Hij tikte met zijn gehandschoende hand op de tank van de Yamaha. ‘Had ik je niet verteld dat ik motorrij?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Sorry, dat moet ik dan vergeten zijn.’ Hij stapte af. ‘Hopelijk is het geen probleem voor je.’

‘Nee, dat niet,’ zei ze. ‘Ik was gewoon... verrast. Ik heb nog nooit op zo'n ding gezeten.’

‘Maakt niet uit. Je hoeft alleen maar achter me te gaan zitten en je vast te houden. Ik beloof dat ik heel voorzichtig zal rijden.’

Ze knikte, niet echt overtuigd, en heel even kwam ze in de verleiding om af te zeggen. Toen schoof ze die gedachte opzij.

‘Vind je het echt niet erg om me mee te nemen?’

‘Je wilt naar Kresen Kernow, toch?’

‘Absoluut.’

‘Nou dan. Het is verdomd moeilijk om in Cornwall ergens met het openbaar vervoer te komen. En natuurlijk is het geen probleem, anders had ik het niet aangeboden.’ Ben opende een van de twee zijkofters aan de achterkant, haalde er een tweede helm uit en overhandigde die aan haar.

Ze pakte de helm aan, stond nog even in dubio maar besloot het erop te wagen.

‘Kunnen we eerst even bij het kerkhof van St Ewe stoppen? Het is niet ver en het ligt op de route.’

‘Wil je het graf van Henry Tremayne bezoeken?’

‘Ja, heel graag. Ik heb al zoveel tijd met hem doorgebracht dat het gewoon gênant is dat ik nog nooit op de plek ben geweest waar hij begraven ligt.’

‘Alles in orde.’

Alles in orde – de universele frase die in Cornwall voor van alles en nog wat werd gebruikt. Lexi glimlachte. Ben hielp haar haar rugzak in het vrijgekomen compartiment op te bergen en sloot alles weer af. Lexi zette haar helm op.

‘Zo goed?’

Hij knikte. ‘Je moet alleen de kinband wat aantrekken. Kijk... zo.’

Ben legde haar kort uit hoe ze zich als passagier moest gedragen, toen nam hij plaats op de motor en keek haar verwachtingsvol aan. ‘Kom op.’

Aarzelend krom Lexi op de zitting van de Yamaha achter hem. Hij wachtte tot ze goed zat, zette toen zijn helm weer op en klapte het vizier omlaag.

‘Gaat het?’ vroeg hij. Ze knikte en stak haar duim op.

‘Alles in orde.’

‘Hou me vast.’

Lexi sloeg haar armen om zijn middel en Ben startte de motor.

Hij reed heel voorzichtig, waarschijnlijk om haar te laten wennen. Toch was Lexi zo gespannen alsof ze in een achtbaan zat. Ze was opgelucht toen ze na amper vijf minuten rijden over smalle landweggetjes in St Ewe aankwamen en Ben zijn motor op een kleine parkeerplaats voor de kerk stilzette.

St Ewe was een dorpje dat kennelijk enkel bestond uit een hoofdstraat met een paar huizen, een pub en de kerk. Lexi had het gevoel alsof ze naar een andere tijd was getransporteerd.

Toen ze de trappen naar de kerk opliep, zag ze een grote struik met roze bloemen, waarvan sommige al aan het verwelken waren.

‘St Ewe-camelia’s,’ zei Ben. ‘In december staan ze al in bloei.’

‘De plant heet zoals het dorp?’

Hij knikte. ‘Ze worden hier vlakbij geteeld, op het terrein van Caerhays Castle.’

Lexi liep ernaartoe. De donkere, wasachtige bladeren en roodachtige bloemen omlijstten een granieten Keltisch kruis. Op de drie zijden van de stenen sokkel stonden een paar namen – soldaten die in de Eerste Wereldoorlog waren gesneuveld.

Ze bukte zich en raapte een van de bloemhoofdjes op die in het gras lagen, nog bijna helemaal intact. Toen liep ze verder.

Een paar palmbomen flankeerden het middeleeuwse portaal, wat het plein een ietwat exotische sfeer gaf. Achter de kerk lagen velden en een groot, gedeeltelijk ommuurd kerkhof vol oude grafstenen, allemaal bedekt met korstmos. Lexi stond weer even stil. ‘Het voelt raar, de wetenschap dat Henry hier ergens begraven ligt.’

Ben knikte. ‘Niet op het kerkhof, maar in de familiecryp-

te in de kerk. Ik ben er al eens eerder wezen kijken. Kom, laten we naar binnen gaan.’

Hij deed de deur open, drukte op een lichtsakelaar en de ruimte werd verlicht. Het was een eenvoudige kerk met een tongewelf. De enige versiering was het koor, dat was voorzien van een ingewikkeld rooster in gotische stijl.

Lexi bleef even in eerbiedige stilte staan. Dit was de kerk van de Tremaynes. Vele tientallen jaren hadden zij zich ingezet voor het behoud van dit godshuis; de gebrandschilderde ramen met christelijke en heraldische motieven waren door hen gefinancierd. Generaties Tremaynes waren hier gedoopt en getrouwd. Damaris en Julian waren hier vermoedelijk getrouwd, en Avery en hun twee andere kinderen waren hier gedoopt.

‘Lexi?’ Ben stond in het midden van de zuidelijke zijbeuk. ‘Kijk, hier is het.’

Ze liep naar hem toe en hij wees naar een grote leistenen plaat met een verzonken handvat in de vloer, waar de uiteinden van twee houten kerkbanken op stonden. De plaat was voorzien van het wapen van de Tremaynes: drie armen, elk in een rechte hoek gebogen, ontspringend aan een gemeenschappelijk centrum. Hetzelfde motief als in de glas-in-loodramen en in de ruitvormige afbeelding boven de ingang.

Dit leidde naar de grafkelder van de familie Tremayne, die afgesloten was en niet betreden mocht worden. Lexi kreeg ineens een heel vreemd gevoel.

‘Ik vraag me af waarom ze die drie rare armen hebben gekozen voor hun wapen,’ zei Ben.

‘Dat verwijst naar een Franse woordspeling op de familienaam,’ legde Lexi uit.

Hij schudde zijn hoofd. ‘De naam Tremayne is Cornisch, niet Frans. Het betekent zoiets als “stad van steen”’

‘Ik weet het. Maar in de achttiende eeuw zocht men graag naar mogelijke verbanden met het Frans. En zo kwamen ze op de homofoon *trois mains*, drie handen. Waarschijnlijk zijn ze zo op dat eigenaardige wapen gekomen.’

Ze legde de helm op een kerkbank neer en zakte langzaam op haar hurken. Haar keel werd dik. Henry Hawkins Tremayne mocht dan al bijna tweehonderd jaar dood zijn – ze was nog nooit zo dicht bij hem geweest.

‘Alles in orde?’ vroeg Ben.

Snel veegde ze een traan weg en ze knikte. ‘Ik ben gewoon een beetje sentimenteel op het moment.’ Met haar vinger volgde ze de drie armen van het wapen.

‘Hallo Henry,’ zei ze zachtjes.

Toen legde ze de camelia die ze had meegenomen op de leistenen plaat.